

en forstandig, fint dannet Dame, der i længere Tid havde ligget syg der, om Sygeplejerskerne ikke ofte paa en for dem pinlig Maade maatte overvinde en Følelse af saaret Blufærdighed. Den sidste sagde: „Det tror jeg ikke. De tager det ganske naturligt, ligesom Kunstneren overfor den nøgne Model, og vænner sig let dertil. Jeg kender en sød ung Sygeplejerske, som, uden at det i mindste Maade var hende ubehageligt, plejede en ung Herre af hendes Bekendtskab.“ Forstanderinden sagde: „Ingen bliver en god Sygeplejerske som ikke har tilstrækkelig kvindelig Takt og Blufærdighed; det er just dette, som hjælper i vanskelige Tilfælde.“ Begge Svar var gode, og jeg for min Del tænkte paa, hvor meget vi i vor fremskredne Tid endnu har at lære med Hensyn til sand og falsk Blufærdighed. Alligevel antager jeg, det var saavel i Sygeplejerskernes som i mange syges Interesse, om vi fik uddannede mandlige Sygeplejere paa Afdelingerne for Mænd, hvor ofte flere Legemskræfter behøves; det har man saavel i Tyskland som i Amerika. Jeg spurgte begge de før nævnte Damer, hvor det kunde være, at de fleste Sygeplejersker synes med saadan Glæde at hengive sig til deres i mange Henseender afskrækkende Gerning. Forstanderinden sagde: „Ingen bliver en god Sygeplejerske uden at eje Kærlighed.“ Den syge Dame, som bl. a. havde fortalt, at de Sygeplejersker, hun kendte, betragtede, hvad vi kalder Fornøjelser, f. Eks. Skuespil og Koncerter, som Ting af ringe Værd, de uden Savn gav Afkald paa, naar Tjenesten krævede det, sagde: „Jeg finder det naturligt. De har den Lykke at gaa helt op i deres Kald, medens de fleste af os andre jages hid og did af forskellige, spredende Interesser. De modnes ogsaa ved den sunde Blanding af virkelig Glæde og virkelig Alvor, som deres Kald medfører. Alvor, naar Dødsfaren er nær, Glæde, naar Faren er fjernet, og de ved, at de ved deres Arbejde har bidraget dertil.“

Juni 1892.

Amalia Fahlstedt.

Et Øjebliksbillede.

Nedenstaaende Skildring af Frøken Alli Trygg har staaet i et af de paa Finsk udkommende Blade i Helsingfors. Den tager rigtignok kun Sigte paa hendes Livlighed og Evne til at føre Ideerne ud i Livet, og nævner end ikke hendes varme Hjerte og Kærlighed til de Smaa og Lidende; men den let tegnede Kontur kan dog maaske interessere „Kvinden og Samfundets“ Læsekreds.